

Libris
RO
Respect pentru oamenii și cărți

**CĂRTICICA MEA CU
POVEȘTI CELEBRE**

6

REGIS

Libris
Hans Christian ANDERSEN

CRĂIASA ZĂPEZII

Dragi copii, printre cei despre care vă voi povesti este și unul rău, nesuferit și respingător – Diavolul. Într-o zi a zămislit o oglindă fermecată. Nu se vedea niciodată binele și frumosul. Se vedea dimpotrivă, numai ce este rău, însutit și înmiit. Drăcușorii care veneau la școala lui, fiindcă era profesor de îndrăcire, au fost puși să ducă acest lucru nemaipomenit și nemaigândit pe Pământ, în lung și-n lat, încât n-a mai rămas om care să nu se fi văzut în alt fel decât era. Pe urmă au îndrăznit să zboare în Cer să-și bată joc de îngeri și de Dumnezeu, dar deodată, oglinda a plesnit în mii și milioane și miliarde de țândări, și câte țândări, atâtea nenorociri în lume... și să vedeți ce s-a întâmplat...

Doi copii de oameni nevoiași, care locuiau în două mansarde foarte apropiate, creșteau câte un trandafir în balconașele lor. Era o frumusețe

cum își împreunau trandafirii crengile. Și copiii se iubeau chiar mai mult decât dacă ar fi fost frate și soră. Pe băiat îl chema Key, pe fetița Gerda, iar ei erau fericiți și iubeau poveștile și florile, până într-o zi când Key a început să strige:

– Vai, mi-a intrat ceva în ochi! Vai, m-a înțepat ceva la inimă! Fetița îi luă capul între mâini, se uită în ochii lui care clipeau și nu văzu nimic, nimic. Dar vai, ceea ce intrase în ochiul lui era o fărâma de oglindă blestemată care făcea mic și urât ceea ce era mare și frumos arătând numai însutit defectele și ascunzând calitățile.

Și încă, de la ochi a coborât drept la inimă, făcând-o să devină ca un sloi de gheață – băiatul devenind o ființă rea, de nerecunoscut. A doua zi, cu mânuși în mâini și săniuța în spinare, plecă în piața mare unde băieții mai îndrăzneți își agățau săniuțele de căruțe sau de săniile țăranilor, care erau trase de cai, și erau duși

astfel o bucată de drum: cel mai bun fel de a te plimba cu săniuța. Așa făcu și Key dar sania de care se agățase își luă avânt din ce în ce mai iute. Și iată-l ieșind pe poarta orașului. Îl acuprinse frica, vru să deznoade funia de care era legată săniuța lui, însă degeaba. Key era îngrozit, vroia să zică „Tatăl nostru“ dar nu și-l mai putea aduce aminte. Deodată sania de care se legase se opri și din ea veni o doamnă cu aerul cel mai distins: era Crăiasa Zăpezii.

– Dar știi că am mers! Îți mai e frig? întrebă ea sărutând pe frunte copilul.

Sărutul ei era mai rece decât gheața și îi pătrunse până la inimă.

Cinci păsări mari care zburau pe cer au fost înhămate la sanie iar apoi Crăiasa Zăpezilor îl mai sărută o dată pe Key. Atunci i-au pierit din minte toate amintirile.

– De acum nu te mai sărut, zise ea, căci încă o sărutare ar însemna moartea ta. Key o privi în față. Ce frumoasă era Crăiasa! Zburară pe deasupra pădurilor, lacurilor, mărilor și continentelor...

Dar ce a făcut sârmana Gerda, când și-a dat seama că Key nu se mai întoarce?

A întrebat Soarele, rândunicile și râul din apropierea orașului, dar nimeni nu știa de el. Un singur băiat povestea că-l văzuse cum își lega săniuța de o sanie mare, care ieșise din oraș. S-au plâns multe lacrimi pe urma lui, însă Gerda le-a plâns pe cele mai multe... Era dimineață. Fetița se duse la bunica sa care dormea dusă, o sărută pe frunte și ieșind pe poarta orașului se duse spre râu. Cum lângă mal era o luntre, fetița urcă în ea, și de-acolo, cu toate puterile își aruncă pantofii în valurile râului, drept tribut pentru ca acesta să-i răspundă dacă l-a răpit pe Key. Barca însă

nu era legată de țărni, și a pornit în voia apei. Nu trecu mult timp și ajunse la o livadă de cireși. Printre pomi se ivi o căsuță mică. Gerda începu să strige cât o țineau puterile. Atunci ieși din casă o bătrână care trase cu o cârjă barca la mal și o invită în casă pe fetiță. Femeia era însă o vrăjitoare ... merse în grădină și atinse cu cârja toți trandafirii făcându-i să dispară sub pământ, astfel încât Gerda, nemaivăzându-i, să nu-și aducă aminte de Key și să pornească în căutarea lui.

– De câtă vreme doream eu, să am pe lângă mine o fetiță ca tine, zise apoi bătrâna bucuroasă.

Dar, după mai multe zile, Gerda văzu în pălăria bătrânei un trandafir micuț printre alte flori...

